

holdning til sindslidende, og det er bl.a. den holdning, der skal ændres. Og det er jo, som specielt fru Özlem Sara Cekic har været inde på, meget svært, for hvis man begynder at diskutere de her ting, kommer man også ind på en lang række familier, som har det her problem, for det er jo faktisk 20-30 pct. af familierne i Danmark, der har kendskab til en sindslidende eller har pårørende, der faktisk er sindslidende i lettere eller sværere grad.

Det betyder også, at når man starter den diskussion, er der rigtig mange følelser, der kommer frem, herunder selvfølgelig også de meget hårde følelser – og med hårde mener jeg skyld og skam, og hvad der i øvrigt har været nævnt her – som man får, og som man ikke kan undgå at få, hvis man har en pårørende, der i den sidste ende har taget sit eget liv. Men det gør jo ikke, at vi ikke skal tage diskussionen. Man kan næsten sige tværtimod, for det kan måske også gøre det lettere for familierne at tage fat og måske komme ud over det og komme igennem den sorg, som det er for rigtig, rigtig mange familier at have en pårørende sindslidende, der er død.

Det skal så føre mig frem til nogle af de forslag, som er helt nødvendige på det her område, og først og fremmest er det selvfølgelig nødvendigt med tilstrækkelige ressourcer. Man kan rolig sige, at det her område, også på grund af vores holdning, ikke har været prioriteret, og det er fuldstændig afgørende, at vi får det opprioriteret, herunder altså også at der sættes ressourcer af til det. Og navnlig én ting vil jeg sige, og det er jo så henvendt til regeringen: Arbejdskraftmangelen er der, og den bliver dramatisk, hvis ikke vi gør noget i de kommende år, for så bliver det altså sådan, at vi stort set ikke kan lave en ordentlig indsats, og så kan det begynde at gå rigtig galt.

Det andet, som jeg også godt vil nævne i denne sammenhæng, er, at vi ikke kan slå hele gruppen sammen. Vi skal gøre os klart, at der er mange forskellige former for sindslidelser, og at man ikke kan lave nogen former for standardbehandling. Der er selvfølgelig grupper, der er mere eller mindre ens, men sådan en ensartet behandling kan man ikke lave.

Så vil jeg, da jeg kan se, at tiden er ved at løbe, også nævne, at det er fuldstændig afgørende med en tidlig behandling. Og så er det afgørende, at vi sætter ind på det, der måske er det mest alvorlige problem for de fleste af dem, der er ramt af sindslidelser, nemlig ensomheden. Derfor er det fuldstændig afgørende, at der faktisk

er en person, man kan få fat i 24 timer i døgnet – professionel eller ikke professionel, det tror jeg ikke er så afgørende, men at man kan få en at tale med, og i den sammenhæng er det selvfølgelig også, som fru Vivi Kier har været inde på, nødvendigt at udarbejde en handlingsplan for den enkelte, sådan at der kommer mening i forløbet.

Så skal jeg bare til sidst om tvang sige, at jeg ikke synes, at det er acceptabelt at anvende tvang, og jeg synes ikke, at spørgsmålet handler om piller eller fysisk tvang. Altså, det er ikke for mig det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er, at vi nu må se at få diskuteret hele det her tvangsbegreb, og jeg tror ikke, at vi er særlig langt fremme på det her område. Jeg tror, at vi anvender tvang alt for meget, både i medicinsk sammenhæng og i fysisk sammenhæng, og der tror jeg at vi kunne have glæde af at inddrage nogle erfaringer andre steder fra. Jeg skal derfor opfordre ministrene til, at vi får en diskussion med nogle fagfolk, nogle, der også er involveret i det her spørgsmål, sådan at vi bliver klædt bedre på til en diskussion om, hvor det er nødvendigt med tvang, og hvor det ikke er nødvendigt, og hvor det simpelt hen er, fordi der ikke er personale nok, at man griber til de midler.

Kl. 13:17

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det sundhedsministeren.

Kl. 13:17

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg vil også gerne starte med at takke Enhedslisten for at have taget initiativ til den her debat, som jeg synes har været en god debat og en nyttig debat, og jeg vil komme ind på senere, hvorfor vi nok skal have den her debat noget oftere og have den ofte for at holde fokus.

Så vil jeg også takke satspuljepartierne for den brede opbakning, man må forvente der bliver til vedtagelsen i dag. Det er også somme tider dejligt at være medlem af et parlament, hvor der er bred opbakning til meget vigtige ting. Sophie Løhde kom ind på en historisk forklaring omkring psykiatrien og nævnte, at det jo altså er et område, der også i pressen er meget båret af enkeltsager og enkeltskandaler.

Vores arbejde – og det er bl.a. også derfor, at jeg er glad for den brede opbakning – må være at fokusere på det principielle og på metoder og på til stadighed at blive bedre, for der er selvfølgelig altid ting, der skal blive bedre.